

at det laa i den ærede Ordførers Udtryk, da han sagde, at de Herrer ikke skulde være saa forhippede derpaa. Man kan ikke have noget reelt Udbytte af, at disse Andragender blive henviste til Finantsministeren, thi han vil vistnok ikke give disse Mænd en Forhøielse fremfor mange Andre, men jeg har kun her en Henstilling fra de paagjældende Medlemmer om, at de ville støtte den ærede Minister; forsaavidt han vil komme med et Forslag i den Retning. — Indstillingen under Nr. 16 tror jeg ikke, at Andre have omtalt end den ærede Ordfører. (Ordføreren: Jo, det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen.) Ja, saa det var meget kort, og han fatter sig jo i Reglen meget kort. Denne Indstilling handler som bekendt om en Distriktshest, og jeg tror virkelig, at der kan være god Grund til fra Rigsdagens Side at gjøre den høitærede Krigsminister opmærksom paa det uheldige Forhold, der ofte er tilstede med Hensyn til disse Distriktsheste. Det var vistnok ønskeligt, om Krigsbestyrelsen netop for dens egen Skyld lagde sig det mere paa Hjerte endog meget strengt at undersøge de Regler, man gaar ud fra ved Bedømmelsen af saadanne Heste. Det her foreliggende Tilfælde er ikke enestaaende, men der er Ænse af Tilfælde, som ere, om ikke slet saa grelle som dette, saa dog af en lignende Beskaffenhed. Naar en Mand faaer en Hest med en Feil, er det en almindelig Regel, at dette ikke kommer til at staa i Stamlisten, og Følgen deraf bliver, at han, naar han har haat den et Aarstid, faaer en Mulkt, hvorefter han da naturligtvis frasiger sig Hesten saa hurtigt som muligt. Dertil kommer, at det ogsaa synes, at man er gaaet noget bort fra det, der egentlig var Lovens Hensigt, nemlig at koncentrere disse Heste saa meget som muligt omkring Garnisonerne. Dette vil jeg heller ikke undlade at gjøre den ærede Krigsminister opmærksom paa. Fra hvilken Side man end ser Sagen, tror jeg, det er rigtigt, at dette Spørgsmaal bliver taget under noget nærmere Overveelse, end Tilfældet har været indtil nu.

Seavenius: Jeg vil tillade mig at udtale mig med et Par Bemærkninger om de Andragender, som i Betænkningen ere omtalte under Nr. 31 og 56. Udvalget har her udtalt, at det ikke kan tilraade at forandre Grundlaget for Beskaffningen af Roesukkeret, men hvis det ved den gjorte Erfaring skulde have viist sig, at Beskaffningen ikke svarede til Løbsagiften for indført Sukker, maa man tilraade en Revision af paagjældende Lov i den Retning. Andet og Mere har Udvalget som saadant ikke udtalt, og det tror jeg, at Mindretallet fuldstændigt kan staa ved; thi vi forlange ikke nogen Revision af denne Lov i dens Principer, tvertimod anerkjende vi disse Principer for at være de ene rette. Men hvis det ved Undersøgelse skulde vise sig, at vi havde gjort den

indenlandske Roesukkerfabrikation Uret i den Betædning, at den kom til at betale større Statsafgifter end Roesukkeret, saa ville vi revidere Loven, men under ingen andre Omstændigheder. Mere end dette har Udvalget som saadant ikke udtalt. Jeg bad om Ordet, da det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Chr. Pedersen) havde Ordet. Jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Accisen aldeles ikke vedrører Spørgsmaalet om Lødbestaffningen i sin Almindelighed. Det, der her er Spørgsmaal om, er om Sukkerkonsumenterne, alle de, som her i Landet spise Sukker, skulle betale deres Lødb helt ind til Staten eller kun delvis til Staten og delvis til nogle Fabrikker. Naar der siges, at den Betragtning, jeg her gjør gjældende, er doktrinær, gjør det intet Indtryk paa mig, thi naar jeg er overbevist om, at en Doktrin i og for sig selv er rigtig, saa ser jeg ingen Grund til ikke at hælde den ogsaa i Praxis. Jeg skal ligesom det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) gjøre opmærksom paa, eller bede de Herrer at tænke sig, at Sukkertolden som saadan helt var ophævet, hvad vilde saa blive forlangt fra Sukkerodbyrernes og Fabrikanternes Side? Jeg veed ikke rettere end, at der vilde blive forlangt, at vi skulde lægge en lille Lødb paa det fremmede Sukker for at beskytte dem, eller direkte forære de Landmænd, som vare saa gode at dyrke Roer, nogle Penge. Naar man endelig saa stærkt fremhævede Landbrugernes Interesse, saa maa jeg for det Første gjøre den Bemærkning ligeoverfor det ærede Medlem fra Obense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen), at jeg veed ikke, at vi have forbudt nogen Landmand at dyrke Roer, og han udtrykte sig virkelig saaledes, som om der eksisterede et Forbud, der forhindrede Landmændene heri. Det kan man ikke sige, vi have Lov at bruge vor Jord som vi ville, ogsaa til Roer. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Nalborg Amts 5te Valgkreds (Holm), at det staaer for mig som meget tvivlsomt, om det for Landbrugets Skyld vilde være saa overordentlig vigtigt parforce at fremme Roedyrkingen. Det er sikkert nok, at omkring Fabrikkerne, hvor man med Letthed kan faae Affaldet af Sukkerroerne tilbage, bliver det derved til Gavn for Landbruget; men længere borte, naar Roerne maa sendes pr. Jernbane eller pr. Skibsleilighed langt afsted, hvor man da maatte ikke ere tilstrækkelig omhyggelig for at faae Affaldet tilbage, tror jeg ikke, at det er til nogen Nytte, det kan tvertimod være til Skade. Naar jeg nu imidlertid vender mig til, hvad Flertallet af Udvalget har indstillet, saa indrømmer jeg, at jeg ikke ganske har kunnet opfatte, hvad egentlig Meningen er med denne Indstilling. Naar jeg først ser paa den, saa havde jeg tænkt ligesom flere ærede Medlemmer, som idag have talt, at Meningen maa være den, at Sukkerroedyrkingen burde understøttes; men naar jeg sammenligner Betænk-